

Exemple de credință (VI): Credința sutașului

Un nou capitol din seria de texte spirituale dedicată virtuții credinței. De această dată este propus ca exemplu centurionul care a implorat pentru slujitorul său la Cafarnaum.

08.03.2026

Relatează sfântul Luca că, după ce a încheiat predica de pe munte, Domnul nostru a intrat în Cafarnaum. „Acolo era un centurion

care avea un slujitor bolnav, pe moarte, la care ținea mult. Auzind despre Isus, a trimis la El niște bătrâni ai iudeilor ca să-L roage să vină să-i vindece slujitorul”[1]. Scena este plină de farmec: la începutul vieții publice a Domnului, în timpul slujirii Sale în Galileea, iată că ajunge la El o solie care Îi cere un miracol. O trimite un sutaș – o persoană importantă în cetate –, care are un slujitor grav bolnav și Îi cere să-l vindece.

Trimiterea acestor mesageri este rodul unui sentiment de nevrednicie din partea sutașului: nu se considera vrednic să se prezinte înaintea lui Isus și nici ca Isus să intre în casa lui, care era casa unui „păgân”. Totul face să credem că acel ofițer își formase o înaltă idee despre demnitatea lui Isus și că cunoștea obiceiurile și legile poporului iudeu în ceea ce privește relațiile cu „păgânii”. De aceea, când află că Isus

vine spre casa lui, trimite o a doua solie, rugându-L să nu se ostenească să ajungă până acolo. Trimișii Îi transmit Domnului aceste cuvinte pe care Biserica le evocă zilnic în liturgia Sfintei Liturghii: «Domine, non sum dignus ut intres sub tectum meum, sed tantum dic verbo...»[2]. Doamne, „nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu (...). Dar spune numai un cuvânt și slujitorul meu se va vindeca”[3]. Domnul laudă această atitudine și exclamă înaintea mulțimii care Îl însoțește: „Vă spun că nici chiar în Israel n-am găsit o credință atât de mare”[4]. Când trimișii se întorc acasă, slujitorul este deja vindecat. Sfântul Luca subliniază că Isus S-a minunat de smerenia și de credința centurionului. De data aceasta a fost un „păgân”, adică cineva care nu aparținea poporului ales, cel care a dat exemplu de „credință”, umplând de bucurie inima Domnului.

Un dar rațional

Isus a numit credință comportamentul centurionului, care are multe fațete: încrederea deplină în puterea Domnului, manifestarea simplă a smereniei, mărturisirea publică a demnității Sale. Totul se petrece înaintea mulțimii care Îl înconjoară pe Domnul, fără ca militarul să se rușineze să-și mărturisească „nevrednicia” și să-și arate credința. Isus laudă hotărârea centurionului, în care se unesc smerenia și încrederea în Persoana Sa, împreună cu recunoașterea faptului că El vine din partea lui Dumnezeu. Acestea sunt dispozițiile pe care Biserica dorește să le trezească în noi atunci când ne cere ca, imediat înainte de a ne apropia pentru a primi Sfânta Împărtășanie, să ne adresăm Domnului cu aceste cuvinte, sporindu-ne astfel dispozițiile de credință, de smerenie și de încredere.

Centurionul a auzit vorbindu-se despre Isus și despre puterea Lui de a vindeca; poate că au ajuns la urechile lui unele cuvinte rostite de Domnul în Predica de pe Munte sau poate că cineva i-a povestit vreun miracol. În orice caz, nu putuse încă să audă multe lucruri, deoarece ne aflăm la începutul vieții publice. Și totuși, puținul care ajunsese până la el a fost suficient pentru a-l face să creadă și să se încreadă în Isus; ceva a oferit inimii sale un motiv suficient pentru a crede în puterea Lui, chiar pentru a întrezări „demnitatea” Domnului.

Credința este un „dar rațional” oferit lui Dumnezeu, deoarece se sprijină pe motive care fac rezonabilă credința; mai mult, care ne spun că trebuie să credem, fiindcă, împreună cu harul lui Dumnezeu, ni s-au dat semne suficiente care ne arată că trebuie să ne încredem în El. Nu credem în absurd, ci în ceva care se

află dincolo de inteligența noastră. Și credem pentru că ni se dau motive suficiente pentru a face pasul spre credință într-un mod rațional și cinstit. Credința nu ar fi un dar pe care omul îl oferă lui Dumnezeu dacă nu ar avea aceste două caracteristici: Dumnezeu dorește adeziunea inteligenței noastre la cuvântul Său, nu anularea rațiunii; dorește deschiderea ei spre adevăr, nu orbirea ei prin aderarea la absurd. Scrie sfântul Irineu: „de vreme ce, de la început, omul a fost înzestrat cu liber arbitru, Dumnezeu, după a Căruia imagine a fost făcut, i-a dat mereu sfatul de a persevera în bine, care se desăvârșește prin ascultarea de Dumnezeu. Și nu numai în privința faptelor, ci și în privința credinței, Domnul a respectat libertatea și liberul arbitru al omului... după cum se vede din cuvintele lui Isus adresate centurionului: Mergi, fie ție după credința ta”[5].

Credința este un act uman care îl desăvârșește pe om ca atare, iar acest lucru nu ar fi așa dacă l-ar face să acționeze împotriva rațiunii.

Credința nu este o involuție a inteligenței, ci o deschidere spre adevăr pe calea încrederii în Cel care ni-l propune. Această încredere este esențială pentru ca credința să fie rațională. În cazul credinței teologale, este vorba despre o adeziune care i se datorează lui Dumnezeu și numai Lui. „Credința este, înainte de toate, adeziunea personală a omului la Dumnezeu; este, în același timp și inseparabil, asentimentul liber la tot adevărul pe care Dumnezeu l-a revelat. În calitate de adeziune personală la Dumnezeu și la adevărul pe care El l-a revelat, credința creștină diferă de credința într-o persoană umană. Este drept și bun să ne încredințăm cu totul lui Dumnezeu și să credem în mod absolut ceea ce El spune”[6]: „este rațional să avem credință în El, să ne

întemeiem siguranța pe cuvântul Său”[7].

O inimă simplă

Credința este un dar rațional oferit lui Dumnezeu, dar „raționalitatea” credinței nu justifică ceea ce s-ar putea numi „o inimă neîncrezătoare”, „o inimă împietrită”, care are nevoie de prea multe motive pentru a crede. Vedem acest lucru în atitudinea Domnului față de cei care nu ajungeau să accepte Învierea Sa, în ciuda mărturiilor sigure care le ajungeau. Relatează sfântul Marcu că Domnul „li s-a arătat celor unsprezece pe când stăteau la masă și i-a muștră pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu i-au crezut pe cei care Îl văzuseră înviat”[8], adică nu au dat crezare mărturiei celor care L-au văzut pe Domnul înviat înaintea lor. Muștrarea pentru necredința și împietrirea inimii

acestor ucenici arată bine importanța unei inimi deschise credinței și constituie un contrapunct exemplar care scoate în evidență figura centurionului, cu deschiderea sa simplă și necomplicată față de credință.

Pentru a crede, sunt foarte importante smerenia și simplitatea inimii, pentru că în inimă „ne deschidem față de adevăr și față de iubire și lăsăm ca ele să ne atingă și să ne transforme în profunzime”[9]. Credința implică întreaga persoană, deoarece este, înainte de toate, încredere în Dumnezeu care Se revelează și încredere și în Cel care a dat mărturie prin cuvântul și viața Sa și continuă să o dea prin Biserica Sa: Isus Cristos. Această încredere, esențială în credință, implică nu numai inteligența, ci și inima, „tocmai pentru că credința se deschide spre iubire”[10]. Citim în Scrisoarea către Romani: Pentru că

dacă mărturisești cu gura ta că „Isus este Domnul” și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci cu inima se crede pentru a dobândi dreptatea, iar cu gura se mărturisește credința pentru mântuire[11].

Credința este un dar oferit lui Dumnezeu, pentru că înseamnă a ne încrede în El. Dorința exagerată de siguranță, care izvorăște dintr-o predispoziție interioară spre neîncredere, este un obstacol grav pentru credință, care are un dublu caracter de dar. Mai întâi de toate este darul lui Dumnezeu pentru om, adică harul; apoi este și răspunsul omului către Dumnezeu, dăruirea de sine într-o deschidere plină de încredere: „Pentru a da răspunsul credinței este necesar harul lui Dumnezeu, care ne precedă și ne ajută, împreună cu ajutorul interior al Spiritului Sfânt, care mișcă inima, o îndreaptă spre Dumnezeu,

deschide ochii minții și le dă tuturor bucuria de a primi și de a crede adevărul. Iar pentru ca înțelegerea revelației să devină mai profundă, același Spirit Sfânt desăvârșește neîncetat credința prin darurile Sale”[12].

Totul este posibil pentru cel care crede

Este o credință plină de încredere cea care face posibile „miracolele”, mai ales în apostolat. Sfântul Josemaría nota deja în Drum: „«Omnia possibilia sunt credenti» — Totul este cu putință pentru cel ce crede. — Sunt cuvintele lui Cristos.— Ce faci, de ce nu spui cu apostolii: «Adauge nobis fidem» — Mărește-mi credința?”[13]. De aceea, în fața dificultăților, obișnuia să repete: „Ecce non est abbreviata manus Domini – brațul lui Dumnezeu, puterea Lui, nu s-a micșorat!”[14]. Și, cu alt prilej, scria: „Că ești... un

nimic. — Că alții au clădit și clădesc acum minuni de organizare, de presă, de propagandă. — Că au toate mijloacele, în timp ce tu nu ai niciunul?... Bine: amintește-ți de Ignățiu: Ignorant, printre doctorii din Alcalá. — Sărac, foarte sărac, printre studenții din Paris. — Prigonit, calomniat... Acesta este drumul: iubește și crede și — suferă! —: Iubirea ta și Credința ta și Crucea ta sunt mijloacele sigure pentru a clădi și a da eternitate năzuințelor de apostolat pe care le porți în inimă”[15].

Sunt cuvinte scrise de sfântul Josemaría la începuturile Opus Dei, în mijlocul unor împrejurări uneori omeneste dificile, care păreau să facă imposibil ceea ce Dumnezeu îi cerea. Cuvintele și exemplul său ne pot ajuta atunci când greutatea slăbiciunii noastre devine deosebit de evidentă și pare că ceea ce Dumnezeu îi cere fiecăruia este

aproape imposibil. În acele momente, este necesar să ne îndreptăm atenția spre inima noastră și să-i cerem Domnului o inimă simplă, care nu pretinde siguranțe omenești, o inimă asemenea celei a centurionului din Cafarnaum. O inimă care, fiind deschisă față de Dumnezeu, este capabilă să se dăruiască cu generozitate celorlalți, cu certitudinea pe care o dă credința în iubirea lui Dumnezeu și cu siguranța pe care o dă speranța.

[1] Lc 7,2-3.

[2] *Misalul Roman*, ritul Împărtășaniei. Cf. Mt 8,8.

[3] Lc 7,6-7.

[4] Lc 7,9.

[5] Sfântul Irineu din Lyon, *Adversus haereses*, XXXVII, 1.5.

[6] *Catehismul Bisericii Catolice*, nr. 150.

[7] Francisc, Scrisoare enciclică *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 23.

[8] Mc 16,14.

[9] Francisc, Scrisoare enciclică *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 26.

[10] Francisc, Scrisoare enciclică *Lumen fidei*, 29-VI-2013, nr. 26.

[11] Rom 10,9-10.

[12] Conciliul Vatican II, Const. dogm. *Dei Verbum*, nr. 5.

[13] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 588.

[14] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 586.

[15] Sfântul Josemaría, *Drum*, nr. 474.

Lucas Francisco Mateo-Seco
(ianuarie 2013)

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
exemple-de-credinta-crecinta-sutasului/](https://opusdei.org/ro-ro/article/exemple-de-credinta-crecinta-sutasului/)
(27.03.2026)